

УДК 811.161.2'243'367.623 : 378-057.87(=133.1) : 82-3.091

**ПРИКМЕТНИКИ НА ПОЗНАЧЕННЯ КОЛЬОРУ
У ФРАНЦУЗЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ
(ЗА ПОВІСТЮ І.С. НЕЧУЯ-ЛЕВИЦЬКОГО „МИКОЛА ДЖЕРЯ”)**

Галина Бойко

*Національний університет „Львівська політехніка”,
кафедра іноземних мов, секція мовної підготовки іноземних студентів
вул. Карпінського, 2/4, 79013 Львів, Україна
тел.: (032) 258 27 53
ел. пошта: galbojko@gmail.com*

Досліджено засоби вираження кольорів і відтінків кольорів у творах художньої літератури, написаних французькою та українською мовами. Здійснено класифікацію цих назв за структурно-семантичними ознаками та проведено їхній порівняльний аналіз.

Ключові слова: українська мова як іноземна, прикметники на позначення кольору, художня література, порівняльний аналіз.

Метою дослідження є систематизація, узагальнення і порівняльний аналіз засобів вираження гами кольорів у французькій і українській мовах.

Практична цінність роботи полягає в можливості використати результати дослідження на заняттях з української мови як іноземної та на заняттях з практики перекладу і порівняльної лексикології, а також для складання двомовного глосарію.

Порівняльне вивчення способів вираження кольорів у різних мовах – це одна із традиційних тем лінгвістики. На прикладі назв кольорів можна переконатися, що навіть таке об'єктивне, загальне для всіх людей фізичне відчуття, як колір, у різних мовах виражається по-різному. У кожній мові назви кольорів утворюють складну систему і в різних мовах мають багато відмінностей. Ці відмінності стосуються як процесу виділення кольорів і відтінків, так і способів їх позначення.

Поля основних кольорів у французькій та українській мовах збігаються, за винятком блакитного та синього, яким у французькій мові відповідає *bleu*. Також варто відзначити, що французьке слово *rose* вживається набагато частіше, ніж українське *рожевий*. Тому французькі автори нерідко включають його до списку назв основних кольорів, тоді як в українській мові рожевий колір вважають відтінком червоного.

Серед назв основних кольорів можна виділити невелику групу найбільш розповсюджених і живаних лексем у певній мові. До цієї групи належать назви так званих безколірних кольорів [15: 296]: білий і чорний (а в українській мові і сірий), а також червоний, зелений, синій, жовтий. За даними частотних словників, відносна вживаність цих назв кольорів у французькій мові така: *poir – blanc – rouge – vert – bleu – jaune*; в українській: білий – червоний – чорний – зелений – синій – сірий – жовтий.

Виділяються також специфічні назви кольорів лише певних предметів [5: 191]. У французькій та українській мовах є кольори, що стосуються масті коней, наприклад, укр.: *вороний, сивий, гнідий, буланій, красий, чубарий*; фр.: *aubère* (чалий),

bai (гнідий), *louvet* (буланий), *alezan* (рудої масті) і т.д. Спеціальними прикметниками також позначають колір волосся людини, наприклад, укр.: *рудий, сивий, русий, чорнявий, білявий*; колір очей людини, наприклад, укр.: *карі*; фр.: *pers, vair*; колір шкіри, наприклад, укр.: *смаглявий, рум'яний, загорілий*; фр.: *hâlé, bronzé*; колір тканини, наприклад, укр.: *маренго*; фр.: *écarlate, grenat*. У французькій мові також є специфічні назви для позначення кольорів на гербах: *gueules* (червоний), *sable* (чорний), *sinople* (зелений). Специфічні назви кольорів можуть переходити й на інші предмети. Наприклад, французькі прикметники *gris, blank, brun* походять від назв мастей коней.

У мові з'являються все нові і нові назви відтінків, які даються за кольором рослин (*citron, mauve*), тварин (*chamois, souris*), мінералів (*rubis, jade*), явищ природи (*horizon, aurore, feu*), різноманітних речовин (*paille, roille*). У французькій мові, зважаючи на легкість вживання конверсії, будь-яке слово може стати позначенням кольору. Список кольорів у словнику Робера має в своєму складі такі словосполучення, як *brou de noix, feuille morte, queue de vache, tete de maure, gorge de pigeon, cuisse de Nymphe*. Відтінки дуже нерівномірно розподіляються у мовах. Доволі часто розповсюджена в одній мові назва кольору не має повного відповідника в іншій.

Таким чином, частота вживання назв основних кольорів і відтінків того чи іншого кольору не збігаються у французькій та українській мовах.

Колір – це конкретна властивість субстанції, яка відображається в нашій свідомості через відчуття. Розрізнення кольорів є для людини і джерелом естетичних переживань, а також впливає на її загальний психофізіологічний стан. Одні кольори людині подобаються, інші – ні, а нерідко, як показують досліди, викликають у неї хворобливий стан. Цим обумовлюється існування в мові різноманітної за смисловою і слотовірною структурою лексико-семантичної групи назв кольорів.

Вживання назв кольорів у переносному значенні також має психофізіологічні підстави, пов'язані з суб'єктивними враженнями людини, наприклад, *чорні думи, сірі будні, рожеві мрії*.

Вивчення колірної лексики становить науковий інтерес ще й з іншого боку. Колірні якості предметів відіграють не останню роль у процесі творення назв для позначення нових понять. З колірними особливостями предметів та явищ дійсності пов'язані в мові різні лексико-граматичні розряди слів: іменники, прикметники, прислівники та дієслова. Але власне назвами кольорів вважаємо прикметники, що зумовлюється їхніми лексико-граматичними особливостями як частини мови. Порівняно зрідка назвами кольорів є іменні словосполучення в атрибутивній функції, наприклад: *кольору стиглої вишні, кольору дикої рожі*. Лексико-семантична сфера назв кольорів в українській мові багатогранна з огляду на специфіку їхньої семантики та слотовірної структури. У ній знаходимо найрізноманітніші назви основних тонів та безлічі проміжних відтінків, що вказують на різний ступінь вияву колірної якості, на інтенсивність колірного тону, на змішування кольорів, на колірну ознаку, якої набув предмет у результаті якоїсь дії чи процесу, і на цілий ряд інших ознак. Саме цей шар лексики яскраво представлений у мові художніх творів І.С. Нечуя-Левицького, за словами Івана Франка, „неперевершеного майстра портрета і пейзажиста”, справжнього „артиста зору”. На думку Л.Г. Бикової, „се переважно буденна мова українського простолюддя, проста без сліду афектації, але проте багата, колоритна і повна тої природної праці, якою вона визначається в устах

людей з багатим життєвим змістом” [2: 46]. Мова повісті „Микола Джеря” І. С. Нечуя-Левицького представлена значною кількістю найрізноманітніших прикметників на позначення кольору.

Необхідною передумовою вивчення семантичних зв'язків у межах цієї смислової категорії є класифікація назв кольорів за окремими структурно-семантичними типами [5: 85]. Усі назви можна поділити на два найбільш загальні типи:

1. Назви, що означають конкретну колірну якість, напр.: *синій, жовтий, рожевий, червоний, червонуватий*.

2. Назви, що характеризують кольоровість предмета, не вказуючи, однак, на конкретний характер забарвлення, напр.: *пістрявий, рябий, картатий, строкатий, смугастий* і ін.

1. Назви першого типу можна поділити на такі підтипи:

1.1. Назви кольору безвідносно до міри його вияву. Вони, однак, є назвою, яку прийнято вважати за норму: *білий, зелений, жовтий, червоний, чорний, синій, сірий і сивий*.

У повісті І.С.Нечуя-Левицького „Микола Джеря” одним із найбільш часто вживаних прикметників на позначення кольору є ЧОРНИЙ (фр. noir), який яскраво представлений у творі на позначення кольору: 1) елементів одягу (шапка, картуз, сорочка, галстук, поділ спідниці, свита, хустка, жилетка, сюртук), напр.: „*Чорна смушева шапка* скотилась з голови на траву” [10: 105]; 2) зовнішності людини (вії, очі, брови, волосся (коси, кучері), вуса, обличчя), напр.: „*Чорні брови, чорні вуса* запалили серце молодій дівчині” [10: 176], „По всьому дворі й по тому місті сновигали позамазувані робітники, в чорних сорочках, з *чорними видами*” [10: 149], „Серед того озера стояв по пояс в смолі пан *Бжозовський*, весь *чорний* та обсмалений” [10: 195]; 3) рослин, дерев і їхніх частин: (стовбур, гілля), напр.: „... в кров'яному ставку (р. Раствайця) одбивались *чорні стовбури* осокорів, *чорне* безлисте *гілля верб*, неначе в прозору кров хтось накидав чорного дроту та залізних стовпів” [10: 137]; 4) їжі (хліб), напр.: „*Хліб був чорний*, як свята земля” [10: 151]; 5) раків, напр.: „На товстих шнурках теліпались *чорні раки*, неначе здорові чорні павуки” [10: 173–174].

Для позначення чорного кольору використано також прикметники *смоляний, обсмалений* на позначення кольору водного простру – озера, води, напр.: „Під однією скелею стояло *смоляне озеро*” [10: 43]; *обсмалений* для позначення конкретного персонажа – пана Бжозовського, напр.: „Серед того озера стояв весь по пояс в смолі пан *Бжозовський*, весь *чорний* та *обсмалений*” [10: 195]; *задимлений* для позначення кольору побутової речі – сохи.

Прикметник ЧЕРВОНИЙ (фр. rouge) І.С. Нечуй-Левицький використовує в повісті на позначення кольору в поєднанні з іменниками, що є назвами: 1) рослин (квіти (на полі, очіпку, скрині, хустці, стіні), солонець, смілка), напр.: „... очіпок з *червоними* лапатами *квітками* на жовтогарячому полі” [10: 107]; 2) одягу і прикрас (пояс, чоботи, хустка, сукня, хусточка з пружками; намисто, кісники, стрічки), напр.: „Та який гарний та ясний... *червоний пояс*” [10: 140]; 3) частин тіла птахів (баба „діал. Пелікан”), напр.: „В небі крутилися... здорові білі з *червоними* носами *баби*, неначе лебеді...” [10: 171]; 4) променистої енергії, що випромінюється яким-небудь тілом (місяцем), сприймається зором і робить видимим навколишнє (світ у значенні „світло”, місяць), напр.: „Половина двора була вкрита ярим *червоним світлом*...” [10:

107]; 5) зовнішності людини (лице, личко, пика; очі), напр.: „А з його думки не сходило *червоне личко* Мокрини...” [10: 189], „Я зразу впізнав його (Бжозовського) руду голову й *червону пику*...” [10: 143].

Є ряд поодиноких відповідників на позначення червоного кольору, виражених такими прикметниками, як: *вогняний* який має колір вогню, полум'я, напр.: „Раставиця крутилася на левадах, ніби *вогняна гадюка*, що сипле іскрами...” [10: 137]; *кров'яний* 'облитий, просякнутий кров'ю', вжитий у переносному значенні і називає колір водного простору (ставка), а також *кров'яний*, вжитий на позначення променистої енергії, що випромінюється яким-небудь тілом (місяцем), сприймається зором і робить видиме навколишнє (світло), напр.: „Все чорне небо вгорі заблищало вогнем..., кидаючи *кров'яний світ* на село, на ставок...” [10: 137]. На сторінках повісті часто можна побачити пейзажні картини місячної ночі. Образ місяця в творчості письменника несе в собі виразну ознаку фольклорної, народнопоетичної стихії.

Прикметник ЗЕЛЕНИЙ (фр. vert). Серед багатой і різноманітної колірної гами в повісті І.С. Нечуя-Левицького переважає зелена барва, яка випромінює дух краси, величі й гармонії в природі. Зеленим кольором автор наділяє: 1) породи дерев (верба, акація, абрикоса, яблуна), напр.: „Між білими чистими німецькими домками, між *зеленими вербами* чорніли дві казарми для бурлаків” [10: 142]; 2) земельні простори (степ, луг, берег, левада), напр.: „Велика тиша, рожевий світ *по зеленому степу* засмутив і без того смутні їх душі” [10: 159]; 3) рослини (трава, листя, чаполоть, жито, кукурудза, чагарі, очерети, бадилля, озимина), напр.: „Он верби оступились од берега й розсипались купами *по зеленій траві*” [10: 104]; 4) водні простори (вода, море), напр.: „Швидко море з берега заблищало, все вкрите білими гребенями *по зеленій воді*”, „... було ясно видко *зелене море*...” [10: 181]; 5) предмети побуту (скриня), напр.: „Батько поїхав на ярмарок і купив *скриню... зелену* з великими червоними квітками” [10: 114]; 6) одяг (корсетка), напр.: „...по тій веселці наче сходила до нього (Миколи) Нимидора... в намисті та *зеленій корсетці*” [10: 184]; 7) явища природи (блискавка), напр.: „...з другого боку мигне *зелена блискавка* і Миколине лице стає зелене...” [10: 195].

Прикметник ЖОВТИЙ (фр. jaune) І. С. Нечуй-Левицький вживає здебільшого на позначення кольору: 1) предметів рослинного світу (соняшник, коріння, солома, листя, кущ дроку), напр.: „Соняшники заплутались своїми *жовтими головами* в гіллі” [10: 105]; 2) одягу (чоботи), напр.: „*Жовті* старі *чоботи* були почернені по самі кісточки і тільки халяви ще жовтіли” [10: 107].

У повісті І.С. Нечуя-Левицького „Микола Джеря” прикметник *жовтий* вжито в переносному значення 'зблідла, змарніла, з жовтим відтінком, худа' для окреслення зовнішності людини, напр.: „*Нимидора* лежала *жовта*, як віск” [10: 197]; а також у поєднанні з іменниками „*жовтий лоб* (чоло)”, „*жовте лице*”, напр.: „Смутно блищав вечір у вікно, і *жовте*, як віск, Кавунове *лице* ледве було видно проти вікна” [10: 155]. Прикметник *жовтий* позначає колір села, напр.: „Микола тільки й примітив, що *Вербівка* закрутилася перед ним; була зелена, потім стала *жовта*, а потім ніби туманом вкрилася...” [10: 205].

Прикметником СИНІЙ (фр. blue) автор позначає колір: 1) водного простору (море), напр.: „А коли ти мене любиш. То я піду за тобою хоч за *сине море*” [10: 188]; 2) небесного простору (небо), напр.: „Він (Микола) бачить через листя *сине небо*...” [10: 106]; 3) одягу (керсет, штани, жупан), напр.: „...а червоне намисто *на синьому*

керсеті ніби ще більше додавало вогню й рум'янцю..." [10: 169]; 4) рослин (квіти, дзвоники), напр.: „Світ вечірнього сонця... позолотив... стіну з понамальовуваними червоними та синіми квітками..." [10: 108].

Прикметником СІРИЙ (фр. gris). І. С. Нечуй-Левицький у повісті означив тільки очі. Персонажі твору, які мають сірі очі, – це переважно негативні постаті або нейтральні (осавул, жид, пан Бжозовський, німець), напр.: „Коло одного стола сидів директор, високий, поставний, білявий німець з довгими вусами та *сірими очима*” [10: 141].

Прикметник СИЗИЙ (фр. blue). Хоч сизий колір є відтінком сірого і синього, автор повісті „Микола Джеря” подає його як окремий колір і позначає ним колір: 1) небесного простору (небо, туман), напр.: „...і на тому *сизому небі* заблищала пишна веселка” [10: 181]; 2) у сполученні з іменником „голуб” вживає у переносному народно-поетичному значенні при ласкавому звертанні до кого-небудь, напр.: „ – Миколо, мій *голубе сизий!* – сказала Мокрина” [10: 188].

Яскраво представлений у повісті колір БІЛИЙ (фр. blanc). Білий колір мають: 1) елементи одягу (сорочка, пружок намітка, свита, хусточка), напр.: „На йому (отаманові) була проста одежа:... *біла сорочка* й чорна смушева шапка” [10: 166]; 2) споруди і їх частини (хата, церква, фабрика, домки, стіна), напр.: „Подекуди з-поміж верб та садків виринають *білі хати*...” [10: 133]; 3) птахи (мартин, чайка, баба 'пелікан'), напр.: „В небі кружилися *білі мартини й чайки*, а здорові *білі* з червоними носами *баби*, наче лебеді, вкрили купами й море, й береги” [10: 171].

На позначення жовтого кольору І. Нечуй-Левицький використовує ще і прикметник ЗОЛОТИЙ (фр. d'or, en), підкреслюючи його блискучість, напр.: „Микола ... жне й розхиляється, тільки блищить проти сонця його *золотий серп*” [10: 194].

Як проміжний колір між білим і сірим, автор подає колір СРІБНИЙ (фр. argente), напр.: “Він (Микола)... примічає... якусь дивну птицю з золотим та *срібним пір'ям*” [10: 106].

1.2. Назви, що позначають ступінь вияву колірної ознаки. Серед них розрізняють дві групи: 1) прикметники із значенням безвідносної міри якості предмета, або прикметники недостатнього ступеня. Утворюється вони від основи звичайного прикметника за допомогою суфіксів –уват- /-юват- (*червонуватий, сивуватий*); -аст- / -яст- (*червонястий*); -ав- /-яв- (*білявий, чорнявий*), напр.: „В хату ввійшов старий Джеря, високий, тонкий з *сивуватими* довгими вусами...” [10: 110], „Косе проміння... облило сивого діда *червонястим* світлом” [10: 214], „І тепер, де вгляжу високу *чорняву* молодицю..., то мені здається, ніби я (Нимидора) побачила рідну матір” [10: 112]; 2) прикметники із значенням суб'єктивної оцінки якості предмета, які мають виразне емоційне забарвлення. Такі прикметники утворюються за допомогою суфіксів -еньк-, -есеньк-, -ісінк-, -юсінк-. У повісті І.С. Нечуя-Левицького вжито лише один такий прикметник *біленький*, напр.: „Акерман... ніби виставив напоказ... свої *біленькі хати*” [10: 163].

1.3. Назви, що позначають колірну ознаку за її інтенсивністю. Автор у повісті подає такі прикметники: *ясно-зелений, темно-зелений*, напр.: „На зелених грядках, на зелених левадах, проти *ясно-зеленого* листя верб її брови чорніли, як чорнобривці...” [10: 128].

1.4. Назви, що позначають відтінок кольору, прийнятого за норму. Творюються вони поєднанням основ двох прикметників, один з яких уточнює відтінок кольору, прийнятого за норму. У тексті використано один такий прикметник

жовтогарячий, напр.: „...високий очіпок з червоними лапатими квітками на жовтогарячому полі” [10: 107].

1.5. Назви, що позначають проміжні кольори відносно кольору, прийнятого за норму, або поєднання різних кольорів. У повісті функціонує прикметник *жовто-зелений*, напр.: „Подекуди на жовто-зеленій скатерті розкидані темно-зелені куштики верболозу...” [10: 104].

2. Назви другого типу можна поділити на такі підтипи:

2.1. Назви кольору, що супроводжує основний колір. У повісті І.С. Нечуя-Левицького вжито лише прикметник *смушевий*, напр.: „Чорна *смушева* шапка скотилась на траву” [10: 105].

2.2. Назви, що вказують на ступінь насиченості кольору, не називаючи конкретної колірної ознаки (*ясний, темний, блідий, світлий*), напр.: „Та який (Микола) гарний та *ясний*, як сонце...” [10: 140].

2.3. Назви, що вказують лише на те, що предмет має якесь забарвлення. У творі використано один прикметник *квітчастий*, напр.: „В високому очіпку, в *квітчастій* здоровій хустці на голові, вона стала молодницею ще вища й показніша” [10: 122].

2.4. Назви кольорів з невмотивованим значенням. У цьому підтипі розрізняють такі прикметники, як *рум'яний, рудий, русявий, карий*, напр.: „Якась молода молодця, свіжа й *рум'яна*, збожеволіла з журби та горя” [10: 191].

Слова другого типу є назвами більш загальних понять і кількісно нечисленні. Про це свідчить велика кількість різноманітних варіантів назв кольорів, виражених складними словами. Надзвичайно різноманітним за семантикою і словотвірною структурою та кількісно багатим є перший тип, який власне і складає основу лексико-семантичної групи назв кольорів.

Особливістю стильової манери І.С. Нечуя-Левицького при описах мальовничих краєвидів є вдалий підбір різнокольорових барв, серед яких переважають зелені з його відтінками, червоний та білий. Для змалювання речей побуту, зовнішності персонажів характерна чорна барва. За допомогою „різнобарвних” прикметників, що є назвами численних відтінків кольорів, переходів від світла до тіней І.С. Нечуй-Левицький створює майстерні малюнки дня і ночі, ранку і вечора. Добір зорових епітетів, серед яких нерідко переважають контрастні кольори – чорний і білий, – є улюбленим засобом письменника, не лише в пейзажних описах, але й при створенні портретів персонажів та навколишнього середовища.

Важливим завданням мовознавства в галузі лексикології є визначення і дослідження найбільш стійких елементів лексики, які активно служать базою для творення нових слів. Поза так званими кореневими словами існує певна кількість слів, належність яких до основного мовного фону може бути встановлена лише на основі їхньої семантичних характеристик. У зв'язку з цим вивчення назв кольорів, які становлять важливу частину лексики, є безперечно актуальним.

Перспектива дослідження полягає в тому, що незалежно від джерела спостереження, українська мова завжди подає розмаїття прикметників на позначення кольору. З колірними особливостями предметів та явищ дійсності пов'язані в мові різні лексико-граматичні розряди слів: іменники, прислівники та дієслова.

1. Бабій І. М. Семантика, структура та стилістичні функції назв кольорів у сучасній українській мові (матеріали малої прози В. Стефаніка, М. Коцюбинського, М. Хвильового) / І. М. Бабій – К., 1997. – 293 с.
2. Бикова Л. Г. Из спостережень над особливостями пейзажного живопису І. С. Нечуя-Левицького / Л. Г. Бикова // Українська мова і література в школі. – 1972. – № 7. – С. 44–49.
3. Горобець В. Й. Про назви кольорів в українській мові другої половини XVIII ст. / В. Й. Горобець // Культура слова. – 2000. – Вип. 55–56. – С. 28–32.
4. Гриценко А. П. Прикметники в українській мові: Відп. ред. В. В. Німчук / А. П. Гриценко – К., 1978. – 371 с.
5. Кириченко А. П. До семантичної характеристики назв кольорів у східно-слов'янських мовах / А. П. Кириченко // Доповіді та повідомлення (Львівський університет). – Вип. 6. – Ч. 1. – К., 1955. – С. 85–91.
6. Коваль-Костинська М. У. Переносні значення прикметників – назви кольорів у болгарській мові / М. У. Коваль-Костинська // Мовознавство. – 1974. – № 4. – С. 8–74.
7. Крутікова Н. Є. Творчість І. С. Нечуя-Левицького (статті та матеріали) / Н. Є. Крутікова – К., 1961. – 247 с.
8. Лісовий П. М. І. Франко про І. С. Нечуя-Левицького / П. М. Лісовий // Літературознавство. – 1968. – № 2. – С. 38–41.
9. Мисловська Л. В. Прикметники на позначення кольору в “Naturalis Historia” Плінія Старшого / Л. В. Мисловська // Іноземна філологія. – К., 1996. – Вип. 109. – С. 59–67.
10. Нечуй-Левицький І. С. Твори у двох томах. – Т.1. / І. С. Нечуй-Левицький. – К., 1977. – 632 с.
11. Омельченко В. І. Живописець слова / В. І. Омельченко. – К.: Товариство „Знання”. – Серія 5. – № 10, 1968. – 48 с.
12. Серeda В. Д. Витоки стильової манери видатного прозаїка / В. Д. Серeda // Літературознавство. – 1988. – № 11. – С. 43–48.
13. Сич В. Ф. Розряди прикметників за значенням і їх стилістичні функції / В. Ф. Сич // Українська мова і література в школі. – 1970. – № 6. – 32 с.
14. Сучасна українська літературна мова: за редакцією О. Д. Пономарева / О. Д. Пономарев – К.: Либідь, 1997. – 399 с.
15. Чікало М. І. З історії назв кольорів в українській мові (XIV–XVIII століття) / М. І. Чікало // Записки Наукового товариства імені Шевченка. Т. 234: Праці Філол. секції / Ред. О. Купчинський. – Львів, 1997. – 189–209 с.

**ADJECTIVES ON THE DENOTING OF COLOUR IN THE FRENCH AND
UKRAINIAN LANGUAGES IN THE NOVEL OF I.S. NECHUY – LEVYTSKY
„MYKOLA DZHERIA ” ON THE LESSONS OF UKRAINIAN LANGUAGE AS
FOREIGN.**

Halyna Boiko

The article deals with the analysis of the methods of expression of colour and shades in belles-lettres and publication in French and Ukrainian. Colour and shades in both language are classified according to their types.

Key words: Ukrainian language as foreign, adjective denoting colour, belles-lettres, comparative analysis.

**ИМЕНА ПРИЛАГАТЕЛЬНЫЕ, ОБОЗНАЧАЕМЫЕ ЦВЕТА,
ВО ФРАНЦУЗСКОМ И УКРАИНСКОМ ЯЗЫКАХ
(В ПОВЕСТИ И.С. НЕЧУЯ-ЛЕВИЦКОГО „МЫКОЛА ДЖЕРЯ”)
НА ЗАНЯТИЯХ ПО УКРАИНСКОМУ ЯЗЫКУ КАК ИНОСТРАННОМУ**

Галина Бойко

В статье исследованы средства обозначения цветов и оттенков цветов в произведениях художественной литературы, написанных на французском и украинском языках. Совершено классификацию этих наименований по структурно-семантическим признакам и проведен их сравнительный анализ.

Ключевые слова: украинский язык как иностранный, имена прилагательные, обозначаемые цвета, художественная литература, сравнительный анализ.

Стаття надійшла до редколегії 4.03.2011

Прийнята до друку 2.04.2011